

Arrestnummer C 1806 / 2014
Repertoriumnummer 2014 / 4480
Datum van uitspraak 12 december 2014
Notitlenummer griffie 2014/NT/267
Notitlenummer parket-generaal 2014/PGG/896 2014/VJ11/267

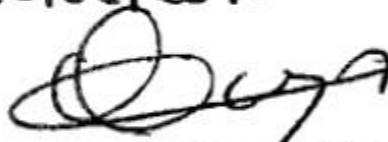
PRO JUSTITIA
Beroep in cassatie

door

dd. **24/12/2014**

voor beiden verworpen

dd. **13/06/2017**

Koen BAEYENS
griffier

Hof van beroep Gent

Arrest

tiende kamer
correctionele zaken

Aangeboden op 15 DEC. 2014
Niet te registreren Anja WILLEMS Ea. inspecteur a.i.

COVER 01-00000050986-0001-0015-01-01-1

15

Not.nr. GE.66.L9.004241/10

In de zaak van het **Openbaar Ministerie**

tegen

1. nr. *2051*

geboren te | op |
arbeider,
wonende te | Knesselare, |

2. nr. *2052*

geboren te | op |
arbeidster,
wonende te | Knesselare, |

beklaagden,

verdacht van:

Om de misdaad of het wanbedrijf te hebben uitgevoerd of aan de uitvoering ervan rechtstreeks te hebben meegewerkt, om, door enige daad, tot de uitvoering zodanige hulp te hebben verleend dat het wanbedrijf zonder zijn bijstand niet had kunnen worden gepleegd (artikel 66 Sw.)

De eerste en de tweede:

Op het perceel gelegen te | gekadastreerd als
met een (globale) oppervlakte van | , eigendom van |
| , geboren te | op | en | ,
geboren te | op | , beiden wonende te |

A. Bij inbreuk op artikel 6.1.1.1° van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening hetzij zonder voorafgaande stedenbouwkundige vergunning, hetzij in strijd met de vergunning, hetzij na verval, vernietiging, verstrijken van de termijn van de vergunning, hetzij in geval van schorsing van de vergunning, hierna vermelde handelingen, zoals bepaald bij artikel 4.2.1.1° a (het verrichten van navolgend bouwwerk, met uitzondering van onderhoudswerken: het optrekken of plaatsen van een constructie),

namelijk:

PAGE 01-00000050986-0002-0015-01-01-4

- een tuinhuis met overdekte fietsenstalling (ca. 5,8m x 3m)
- een houten berghok
- een bakstenen berging bedekt met golfplaten
- berging met golfplaten dak

te : : tussen 1 oktober 2010 en 15 december 2010 te hebben uitgevoerd.

B. Bij inbreuk op artikel 6.1.1.1° van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening hetzij zonder voorafgaande stedenbouwkundige vergunning, hetzij in strijd met de vergunning, hetzij na verval, vernietiging, verstrijken van de termijn van de vergunning, hetzij in geval van schorsing van de vergunning, hierna vermelde handelingen, zoals bepaald bij artikel 4.2.1.1° c (het verrichten van navolgend bouwwerk, met uitzondering van onderhoudswerken: het afbreken, herbouwen, verbouwen of uitbreiden van een constructie)

namelijk:

1. er werd een verdieping gebouwd terwijl de stedenbouwkundige vergunning nr. van 29 april 2009 uitdrukkelijk bepaalde dat *"er mag onder geen enkel voorwaarde een verdieping ingericht worden"* (stuk 28).

te : : tussen 1 oktober 2010 en 15 december 2010 te hebben uitgevoerd.

2. de bestaande chalet werd niet gesloopt

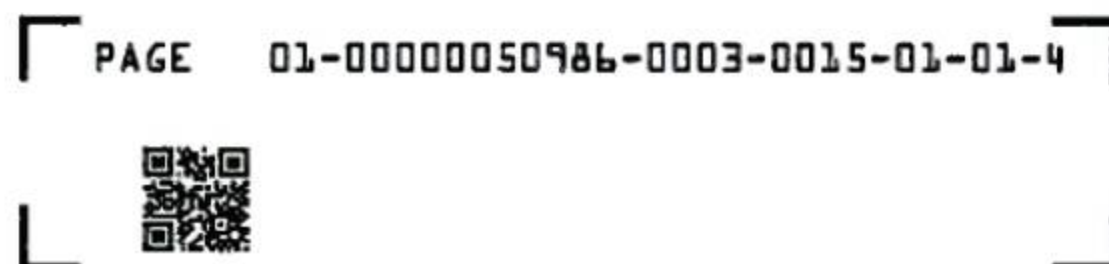
te : : op 17 februari 2011 (stuk 38)

Met de omstandigheid voor de eerste dat het hiervoor omschreven misdrijf gepleegd werd door een instrumenterende ambtenaar, vastgoedmakelaar of andere persoon die in de uitoefening van zijn beroep of activiteit onroerende goederen koopt, verkavelt, te koop of te huur zet, verkoopt of verhuurt, bouwt of vaste of verplaatsbare inrichtingen ontwerpt en/of opstelt of bij dergelijke verrichtingen als tussenpersonen optreedt, bij de uitoefening van zijn beroep, namelijk als *aannemer bouwwerken*.

* * * *

1.1 De correctionele rechtbank te Gent, kamer 21d, besliste bij vonnis van 11 februari 2014 op tegenspraak als volgt:

"Strafrechtelijk

Ontslaat de beklaagden van rechtsvervolging voor de feiten, voorwerp van de tenlastelegging A, voor zover deze betrekking heeft op een houten berghok, een bakstenen berging bedekt met golfplaten en een berging met golfplaten dak.

Verklaart de feiten, voorwerp van de tenlasteleggingen A, voor zover deze betrekking heeft op een tuinhuis met overdekte fietsenstalling, B.1 en B.2, bewezen. De verzwarende omstandigheid ten aanzien van de eerste beklaagde is niet bewezen.

Veroordeelt de beklaagde voor het hierboven omschreven en bewezen verklaarde feit tot een geldboete van 500 euro, vermeerderd met 45 opdecimen tot 2.750 euro, of een vervangende gevangenisstraf van één maand en vijftien dagen.

Veroordeelt de beklaagde tot betaling van de bijdrage tot het Fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden en aan de occasionele redders van 25 euro, vermeerderd met 50 opdecimen tot 150 euro.

Veroordeelt de beklaagde voor het hierboven omschreven en bewezen verklaarde feit tot een geldboete van 500 euro, vermeerderd met 45 opdecimen tot 2.750 euro, of een vervangende gevangenisstraf van één maand en vijftien dagen.

Veroordeelt de beklaagde tot betaling van de bijdrage tot het Fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden en aan de occasionele redders van 25 euro, vermeerderd met 50 opdecimen tot 150 euro.

Kosten

Veroordeelt de beklaagden elk tot betaling van de vaste vergoeding voor beheerskosten in strafzaken van 51,20 euro.

Veroordeelt de beklaagden hoofdelijk tot de gerechtskosten, voor het openbaar ministerie begroot op 36,70 euro. Stelt tevens vast dat deze kosten ondeelbaar veroorzaakt zijn door de thans in haar hoofde bewezen verklaarde misdrijven.

Stedenbouwkundig herstel

Beveelt op vordering van de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur het herstel op het perceel te , kadastraal gekend als , namelijk

3.1 De beklaagden zijn eigenaar van het hiervoor nader vermeld onroerend goed, zijnde de samengevoegde loten [redacted] en [redacted] van een op [redacted] goedgekeurde verkaveling.

Het goed was ten tijde van de feiten volgens het gewestplan Eeklo – Aalter gelegen in een gebied voor verblijfsrecreatie.

Het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Knesselare (deelgemeente Ursel) verleende aan de beklaagden op 29 april 2009 een administratiefrechtelijk niet bestreden stedenbouwkundige vergunning voor het bouwen van een weekendverblijf op lot [redacted] en het slopen van een in [redacted] geregulariseerd bestaand weekendverblijf op lot [redacted]. Volgens de goedgekeurde plannen was een vide gepland en geen ingerichte eerste verdieping noch zolder. De vergunning vermeldde als voorwaarde uitdrukkelijk dat *“er onder geen enkele voorwaarde een verdieping ingericht mocht worden”*. De oude chalet is niet gesloopt en de eerste beklaagde, die bouwvakarbeider is, bouwde het weekendverblijf (ruwbouw).

De beklaagden zouden ook enkele bijgebouwen hebben gebouwd zonder de daartoe vereiste stedenbouwkundige vergunning.

3.2 Voor een ruimer feitenrelaas verwijst het hof naar de overwegingen van de eerste rechter in randnummers 4 tot en met 9, die het hof hier tot de zijne maakt.

4.1 De eerste rechter heeft de beklaagden ontslagen van rechtsvervolging voor de telastlegging A in de mate dat zij betrekking heeft op het bouwen van een houten berghok, een bakstenen berging bedekt met golfplaten en een berging met golfplaten dak. Tegen deze beslissing voerde het openbaar ministerie geen beroepsgrievens aan. Het staat inderdaad niet vast dat deze constructies werden opgetrokken door de beklaagden.

4.2 Ook de telastlegging B.2 is niet bewezen. De beklaagden zouden op 17 februari 2011 de bestaande chalet op lot [redacted] niet hebben gesloopt in strijd met de vergunning van [redacted].

Tussen het slopen van de bestaande chalet en het bouwen van het nieuwe weekendverblijf is er ongetwijfeld een samenhang, al was het maar omdat voor beide handelingen slechts één stedenbouwkundige vergunning werd aangevraagd en verleend. Het slopen is in de vergunning evenwel *niet* opgenomen als vergunningsvoorwaarde voor het bouwen van het nieuwe weekendverblijf en het gaat ook niet om herbouwen van een bestaand gebouw, wat zou hebben geïmpliceerd dat het slopen diende te geschieden vóór het bouwen van de nieuwe chalet werd aangevat of uitgevoerd. Het vergunde slopen kon met andere woorden worden uitgevoerd aansluitend op het beëindigen van de bouw van het nieuwe weekendverblijf, wat op 17 februari 2011 nog het geval was. Het niet slopen/hebben gesloopt was op 17 februari 2011 (nog) niet in strijd met de vergunning. Het feit dat het niet slopen werd vastgesteld op 17 februari 2011 (stukken 1/37-38) is op dit punt zonder relevantie.

Het hof verleent ontslag van rechtsvervolging voor de telastlegging B.2.

5.1 Gelet op de gegevens van het vooronderzoek en het onderzoek op de terechtzitting van het hof zijn de telastleggingen A, voor zover deze het bouwen van het tuinhuis met overdekte fietsenstalling betreft, en de telastlegging B.1 bewezen.

5.2 De beklaagden betwisten niet het tuinhuis met fietsenstalling te hebben opgericht zonder de daartoe vereiste stedenbouwkundige vergunning. De stedenbouwkundig ambtenaar van de gemeente zou hun gezegd hebben dat de constructie zonder vergunning kon worden opgericht. Zij zouden onoverkomelijk gedwaald hebben; de gemeente zou een redelijke verwachting gecreëerd hebben bij monde van de stedenbouwkundige ambtenaar. In zijn eerste verhoor tijdens het vooronderzoek maakte de eerste beklagde van een advies van de gemeentelijke stedenbouwkundige ambtenaar helemaal geen gewag, wat gelet op het belang ervan mocht zijn bewering waar zijn, ongetwijfeld geen vergetelheid betreft. De beklaagden bieden ook niet aan hun bewering over een zogenaamd "*positief advies*" alsnog te bewijzen.

Kortom, door geen van de op zichzelf of samen beschouwde middelen in conclusies aangevoerd maken de beklaagden het bestaan van onoverkomelijke dwaling enigszins geloofwaardig. De beklaagden handelden in strijd met wat een normaal zorgvuldige en vooruitziende persoon, geplaatst in dezelfde feitelijke omstandigheden zou hebben gedaan. Een eventuele onwettigheid van een regularisatievergunning is voor de beoordeling van de schuldvraag niet relevant.

5.3 Op zich betwisten de beklaagden ook niet dat bij het bouwen van het weekendverblijf werd afgeweken van de stedenbouwkundige vergunning van [redacted] en het goedgekeurde plan. Zij zouden zich er evenwel geen rekenschap van gegeven hebben omdat het oorspronkelijke plan wel een verdieping ("*zolder en technische ruimte*") zou hebben voorzien maar, na overleg tussen de gemeentelijke stedenbouwkundig ambtenaar en de architecte, zou het ingediende plan een vide ("*open tot in de nok*") hebben aangegeven en niet langer een zolder met technische ruimte. De beklaagden geven toe dat de architecte daartoe vooraf met hen telefonisch overleg pleegde. De communicatie zou evenwel "*warrig*" zijn geweest.

Ook van dit in zijn ogen belangrijk gegeven maakte de eerste beklagde in zijn eerste verklaring helemaal geen gewag. Anders dan de beklaagden stellen hebben zij overigens ook niet het oorspronkelijk plan gevolgd waarvan zij zouden hebben gedacht dat het ongewijzigd werd vergund: er werd immers geen "*zolder en technische ruimte*" tot stand gebracht, maar een verdieping met twee slaapkamers en een badkamer (stukken 1/ 71 en 74). Wat al dan niet mocht in dit verband kan moeilijk duidelijker zijn omschreven en ter kennis gebracht: de stedenbouwkundige vergunning vermeldt met zoveel woorden als voorwaarde dat "*er onder geen enkele voorwaarde een verdieping mag worden ingericht*".

De architecte bevestigde dat toen de eerste beklagde bezig was een eerste verdieping tot stand te brengen zij de beklaagden mededeelde dat er "*onregelmatigheden waren*".

Het feit dat de beklaagden ook geen zolder met technische ruimte tot stand brachten wijst erop dat zij goed wisten wat zij deden. Van de beklaagden mocht overigens worden verwacht dat zij zich vóór de aanvang van de werken terdege rekenschap gaven van wat effectief was vergund; dit klemt des te meer zo er inderdaad op een bepaald ogenblik een "warrig" telefonisch onderhoud met de architecte zou zijn geweest naar aanleiding van de vergunningsaanvraag.

Kortom, ook hier geldt dat door geen van de op zichzelf of samen beschouwde middelen in conclusies aangevoerd de beklaagden het bestaan van onoverkomelijke dwaling enigszins geloofwaardig maken. De beklaagden handelden in strijd met wat een normaal zorgvuldige en vooruitziende persoon, geplaatst in dezelfde feitelijke omstandigheden zou hebben gedaan.

5.4 De eerste rechter oordeelde op goede gronden die het hof tot de zijne maakt dat voor de eerste beklagde de tegen hem aangevoerde verzwarende omstandigheid niet bewezen was. Het openbaar ministerie heeft tegen deze beslissing van de eerste rechter geen beroepsgrievens aangevoerd.

6.1 De bewezen misdrijven komen in hoofde van elke beklagde voort uit een zelfde opzet en zijn in die zin voor ieder van hen door één feit, namelijk een complexe gedraging, opgeleverd, waarop één straf dient te worden toegepast.

6.2 De beklaagden hebben wetens en willens een manifest wederrechtelijke toestand tot stand gebracht. Het belang van de gemeenschap bij de naleving van de voorschriften die een goede ruimtelijke ordening beogen hebben zij totaal ondergeschikt gemaakt aan hun persoonlijke belangen. Zij hebben gekozen voor de tactiek van het voldongen feit. De door de eerste rechter aan elke beklagde opgelegde straf is wat keuze van straf en strafmaat passend voor de thans bewezen verklaarde misdrijven. Het hof houdt hierbij in het voordeel van de beklaagden rekening met het feit dat zij niet eerder voor gelijkaardige feiten zijn veroordeeld.

6.3 De bijdrage tot financiering van het Bijzonder Fonds tot Hulp aan de Slachtoffers van Opzettelijke Gewelddaden en aan de Occasionele Redders dient te worden bepaald op € 25, te vermeerderen met 50 opdecimes tot € 150, ongeacht de datum van de bewezen verklaarde feiten; deze bijdrage heeft een eigen aard en is geen straf.

De vergoeding voor administratieve kosten moet worden bepaald op € 51,20 (artikelen 2 en 91, tweede lid, van het Algemeen Reglement op de gerechtskosten in strafzaken vastgesteld bij K.B. van 28 december 1950, zoals laatst gewijzigd bij art. 1 van het K.B. van 13 november 2012 (B.S., 29 november 2012). Ook deze vergoeding heeft een eigen aard en is geen straf.

7.1. Bij brief van 25 maart 2013 aan het parket heeft de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur de herstellvordering bedoeld in artikel 6.1.41 VCRO ingeleid, vergezeld van het

positief advies van de Hoge Raad voor het Handhavingsbeleid (stukken 1/ 138 tot en met 159).

De vordering strekt (1) tot het uitvoeren van aanpassingswerken voor wat genoemd wordt "constructie 1", wat impliceert het in overeenstemming brengen van de nieuwbouwconstructie met de vergunning van . . . en de sloop van de bestaande chalet en (2) het herstel van de plaats in de oorspronkelijke toestand voor wat genoemd wordt "constructie 2", te weten "alle andere illegale constructies op het terrein".

7.2 Er is geen einde gesteld aan de wederrechtelijke toestand tot stand gebracht door de bewezen misdrijven; er is evenmin regularisatie in overeenstemming met een daartoe verleende stedenbouwkundige vergunning. Een eventuele onwettige weigering van een regularisatievergunning doet aan deze vaststelling geen afbreuk.

7.3 Het hof kan de herstellvordering niet inwilligen voor zover zij betrekking heeft op de bestaande chalet en het houten berghok, de bakstenen berging bedekt met golfplaten en de berging met golfplaten dak, gelet op het ontslag van rechtsvervolging voor de telastlegging A wat deze drie bergingen betreft en voor de telastlegging B.2. Zij kan ook niet worden ingewilligd voor zover sprake zou zijn van andere illegale constructies op het terrein andere dan deze vermeld in de telastleggingen.

7.4.1 Wanneer hierna sprake is van "de herstellvordering" zonder meer wordt de herstellvordering bedoeld voor zover zij betrekking heeft op het nieuw gebouwde weekendverblijf en het tuinhuis met fietsenstalling.

7.4.2 De gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur motiveert de herstellvordering vooreerst met de vaststelling dat de constructies niet strijdig zijn met de stedenbouwkundige bestemming en de handelingen niet werden voortgezet na het stakingsbevel, zodat in overeenstemming met artikel 6.1.41, § 1, 2° VCRO een meerwaarde moet worden gevorderd, tenzij is aangetoond dat de plaatselijke ruimtelijke ordening op kennelijk onevenredige wijze wordt geschaad. De gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur oordeelt dat dit laatste voor de beide constructies het geval is.

Hij stipt verder aan dat bij de beoordeling de doelstellingen van artikel 1.1.4 VCRO in acht worden genomen.

7.4.3 Wat het nieuw gebouwde weekendverblijf betreft motiveert de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur de vordering tot uitvoering van aanpassingswerken verder als volgt:

- "Het perceel situeert zich in een bebost gebied (gemengd loof - en naaldbos), ten zuiden van het vliegveld van . . . Het gebied is ingericht als een zone voor recreatieve verblijven, die opgebouwd zijn op vrij ruime percelen. De constructies die in dit gebied voorkomen zijn opgebouwd in hout als in steen. De wegenis is onverhard.

- "Door het behoud van de wederrechtelijke toestand wordt de plaatselijke ordening kennelijk op onevenredige wijze geschaad. In het kader van de vergunningverlening werd door het college van burgemeester en schepenen op [redacted] een stedenbouwkundige vergunning verleend voor het bouwen van een weekendverblijf en het slopen van een bestaand weekendverblijf onder de uitdrukkelijke voorwaarde dat er geen verdieping mag ingericht worden. (...).

In het kader van de regularisatie – aanvraag dd. 6/07/2011 werd een recente beoordeling gemaakt van de goede ruimtelijke ordening. Het CBS overwoog hierbij onder meer dat:

" in tegenstelling tot de goedgekeurde plannen waarbij het weekendverblijf open was tot in de nok, werd een verdieping ingericht. Deze aanvraag behelst de regularisatie van de werken naar aanleiding van dit bouw misdrijf.

In het besluit wordt verwezen naar de in zitting van 26 november 2009 goedgekeurde toekomstvisie voor de weekendverblijven op het grondgebied van de gemeente [redacted]

Binnen deze toekomstvisie wordt ervan uitgegaan dat alle zones voor verblijfsrecreatie dienen te worden gherdefinieerd teneinde een steeds sterker wordende evolutie naar feitelijk permanent wonen te voorkomen; dat deze evolutie thans veel sterker aanwezig is dan op het ogenblik van de goedkeuring van de verkaveling; dat deze evolutie dringend een halt dient toegeroepen te worden.

Gelet op voornoemde recente beoordeling in het kader van de vergunning verlening, waarbij werd geoordeeld dat de geïmagineerde constructie ter plaatse onaanvaardbaar is, kan gesteld worden dat het gedogen van de geïmagineerde handeling door de betaling van de meerwaarde de plaatselijke ordening kennelijk op evenredige wijze zou schaden."

7.4.4 Wat het tuinhuis met fietsenstalling betreft motiveert de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur zijn vordering tot herstel van de plaats in de oorspronkelijke toestand nog als volgt:

- "Het herstel in de oorspronkelijke staat is de enige maatregel die leidt tot het volledig wegnemen van de fysische gevolgen van het schadeverwekkend bouw misdrijf, en herstelt als zodanig steeds de legaliteit. Deze herstel vorm komt bijgevolg per definitie tegemoet aan de vereisten van de goede ruimtelijke ordening, terwijl dit voor de alternatieve herstellvormen van aanpassingswerken en meerwaarde niet noodzakelijk het geval zal zijn. Om deze reden verleent artikel 6.1.41 § 7 VCRO bij de veroordeling tot uitvoeren van aanpassingswerken of het betalen van een meerwaarde aan de veroordeelde het recht om (zonder verder stedenbouwkundig oordeel) zich van deze veroordeling te kwijten door het herstel van de plaats in de oorspronkelijke toestand of het staken van het strijdige gebruik.

Wanneer zoals in casu voor het herstel in de vorige staat wordt geyopteerd, is elke verdere motivering vanuit het perspectief van het algemeen belang dan ook overbodig, minstens ten overvloede".

- het tuinhuis en de overige bijgebouwen staan verspreid op het perceel en hebben "een vervallen uitzicht"; het gaat niet om constructies van het type weekendverblijf, maar om bijgebouwen bij het hoofdvolume. De gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur stelt de

strijdigheid van de constructies met de verkavelingsvergunning vast en overweegt dat het Hof van Cassatie eerder besliste dat *“de deels vooraf bestaande verstoring van de goede ruimtelijke ordening door andermans daad geen afbreuk doet aan de verplichting van de beklagde tot een volledig herstel van de toestand waaraan hijzelf door zijn illegale werkzaamheden bijdraagt”*.

7.4.5 De beklagden voeren aan dat het positief advies van de Hoge Raad voor het Handhavingsbeleid en de herstellvordering onwettig zijn en buiten toepassing moeten gelaten worden krachtens artikel 159 Grondwet omdat zij *“mede hun grondslag vinden”* in het Provinciaal Ruimtelijk Uitvoeringsplan *“Reconversie verblijfsrecreatie”* (hierna genoemd:) van Oost-Vlaanderen van 19 december 2012 en in de Provinciale Stedenbouwkundige Verordening *“Weekendverblijven”* (hierna genoemd:) van 25 april 2012. Het en de zouden om diverse redenen onwettig zijn. Verder zou de herstellvordering *“onmiskenbaar onredelijk zijn wegens miskening van het evenredigheidsbeginsel”*.

7.5.1 Zelfs zo het en de onwettig zouden zijn, dan zou dit niet inhouden dat de herstellvordering en/of het advies van de Hoge Raad voor het Handhavingsbeleid onwettig zouden zijn en door het hof buiten toepassing zouden moeten gelaten worden (artikel 159 Grondwet).

De gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur en de Hoge Raad dienden als organen van het actief bestuur rekening te houden met beide *“beleidsinstrumenten”* zolang deze niet *erga omnes* onwettig werden bevonden. Noch de Hoge Raad, noch de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur had zich met toepassing van artikel 159 Grondwet uit te spreken over de eventuele onwettigheid van besluiten of verordeningen.

7.5.2 Het hof dient zich evenmin uit te spreken over de aangevoerde onwettigheid van het en de om verder te beslissen over de herstellvordering nu, voor zover het en de onwettig zouden zijn, dit ter zake niet zou meebrengen dat de herstellvordering niet voor inwilliging in aanmerking komt. De onwettigheid van het zou immers meebrengen dat bij de beoordeling van de herstellvordering rekening moet worden gehouden met de gewestplanbestemming op grond waarvan het goed evenzeer als volgens het in een zone voor verblijfsrecreatie ligt en het gaat om een weekendverblijf, twee elementen waarop de herstellvordering wezenlijk steunt en waardoor zij wordt geschraagd. Met of zonder het en de gelden ter zake belangrijke beperkingen qua volume en oppervlakte die niet wezenlijk verschillen en die, zoals uitgedrukt in de herstellvordering, beogen *“niet uit te nodigen tot permanent wonen”*. Het is een algemeen gekend gegeven dat de inrichting van woongedeelten op een verdieping van een weekendverblijf uitnodigt tot het zich huisvesten in recreatiegebied.

De onwettigheid van het en/of de zou niet leiden tot een andere beoordeling van de goede plaatselijke ruimtelijke ordening en/of tot een minder vergaande herstelmaatregel.

Het is precies door de vaststelling dat het inrichten van een verdieping uitnodigt tot het permanent wonen, wat ook geldt voor het oprichten van een bijgebouw als een tuinhuis met fietsenstalling, dat de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur aantoonde dat door het betalen van een meerwaarde de plaatselijke ordening kennelijk op onevenredige wijze wordt geschaad en het herstel van de goede plaatselijke ruimtelijke ordening niet door een minder vergaande maatregel dan de aanpassingswerken kan worden bereikt.

Dit klemt des de meer nu de gevorderde aanpassingswerken overeenkomen met wat de beklagden zelf volgens hun vergunningsaanvraag beoogden. Dit laatste brengt bovendien mee dat de herstellvordering geen kennelijk onredelijke lasten aan de beklagden oplegt, mede gelet op het feit dat de overheid nog tijdens de uitvoering een stakingsbevel heeft gegeven. De vordering van aanpassingswerken, die niet de meest ingrijpende maatregel is, en het verwijderen van het tuinhuis staat in verhouding tot de door het misdrijf tot stand gebrachte aantasting van de goede plaatselijke ruimtelijke ordening, die immers een bedreiging vormt voor het recreatief karakter van het gebied en meteen voor de rechten van derden.

Het is deze bedreiging die volgens de motieven van de herstellvordering meebrengt dat aanpassingswerken worden gevorderd niettegenstaande de inbreuk op dit punt binnen de constructie is gepleegd.

De rechtszekerheid kwam niet in het gedrang nu de beklagden op basis van de verleende vergunning duidelijk wisten wat kon en niet kon, *c.q.* voor het tuinhuis gewoon geen vergunning hadden aangevraagd.

Tot slot gaat, in tegenstelling tot de beklagden aanvoeren maar niet aantonen, de herstellvordering niet in tegen het Handhavingsplan; het hof maakt de motieven in dit verband vermeld in randnummer 4.2 van het advies van de Hoge Raad voor het Handhavingsbeleid hier tot de zijne. Het Handhavingsplan 2010 ontnemt het handhavend bestuur niet elke beleids- of appreciatiebevoegdheid; met zijn vordering maakt de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur hiervan een gepast gebruik, nu hij optreedt tegen relatief recente en op vrij korte termijn geverbaliseerde inbreuken en met de vordering beoogt nieuwe bewoning en nieuwe bouwinbreuken in weekendverblijven te voorkomen; dit themagericht optreden is precies een bijzondere doelstelling van het Handhavingsplan 2010 (rubriek 7.6.1).

7.5.3 Uit de hiervoor aangehaalde motieven blijkt dat, ongeacht het al dan niet onwettig bevinden van het en/of de de herstellvordering uitsluitend met het oog op de goede ruimtelijke ordening is genomen. Zij is niet gesteund op motieven die vreemd zijn aan de ruimtelijke ordening of op een opvatting van een goede ruimtelijke ordening die kennelijk onredelijk is.

Tot de herstellvordering werd beslist door de bevoegde instantie; in weerwil van wat de beklagden in conclusies aanvoeren geschiedde dit met inachtneming van de substantiële vormvoorschriften; het blijkt niet dat zij werd genomen met machtsafwending, machtsoverschrijding of miskennis van enig algemeen beginsel van behoorlijk bestuur; zij

strookt met de wet. Het staat niet aan het hof de opportuniteit van die vordering te beoordelen.

8. De gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur vordert de niet-nakoming van het bevel tot het uitvoeren van de herstelmaatregelen te sanctioneren met de verbeurte van een dwangsom.

Gelet op het talmen van de beklaagden in het verleden om de gevorderde herstelmaatregelen uit te voeren, wordt terecht de verbeurte van een dwangsom gevorderd bij niet naleving van het bevel tot herstel/uitvoeren van aanpassingswerken. De hierna uitgesproken modaliteiten vormen een gepaste en noodzakelijke aansporing van de beklaagden om nu effectief zelf de herstelmaatregelen uit te voeren.

De lange tijd sedert dewelke de beklaagden reeds konden overgaan tot het herstel en de ruime termijn welke hun thans hiertoe nog wordt verleend, brengen mee dat er geen reden is om bij toepassing van artikel 1385*bis*, laatste alinea, Gerechtelijk Wetboek nog een zekere termijn te bepalen waarna de veroordeelden pas de dwangsom zullen kunnen verbeuren.

9. De eerste rechter veroordeelde de beklaagden terecht hoofdelijk tot de kosten. Zij zijn ook hoofdelijk gehouden tot de kosten in beroep gevallen aan de zijde van het openbaar ministerie, die ook ondeelbaar werden veroorzaakt door de bewezen misdrijven.

OP DEZE GRONDEN

Het hof,

rechtsprekend op tegenspraak,

gelet op de artikelen hiervoor aangehaald, de artikelen aangehaald door de eerste rechter en:

- art. 211 Sv.,
- art. 24 van de wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken,

verklaart de beroepen ontvankelijk en er ten gronde over beslissend:

bevestigt het bestreden vonnis voor zover de eerste en de tweede beklaagden ontslagen worden van rechtsvervolging voor de telastlegging A in de mate dat zij betrekking heeft op het bouwen van een houten berghok, een bakstenen berging bedekt met golfplaten en een berging met golfplaten dak, de verzwarende omstandigheid niet bewezen verklaart, de beklaagden veroordeelt tot betaling van een bijdrage aan het Slachtofferfonds en van een vergoeding voor administratiekosten en hen hoofdelijk veroordeelt tot de kosten in eerste aanleg gevallen aan de zijde van het openbaar ministerie,

PAGE 01-00000050986-0013-0015-01-01-4

wijzigt het vonnis voor het overige als volgt:

spreekt de beklaagden vrij voor de telastlegging B.2,

veroordeelt elke beklagde voor de misdrijven omschreven in de telastlegging A, in de mate dat zij betrekking heeft op het tuinhuis met fietsenstalling, en in de telastlegging B.1, samen tot een geldboete van € 500, vermeerderd met 45 opdecimes tot € 2 750 of een vervangende gevangenisstraf van één maand en vijftien dagen,

beveelt aan elke beklagde op het perceel te | , nader in de aanhangigmakende dagvaarding vermeld, over te gaan tot:

- het uitvoeren van aanpassingwerken aan het nieuw gebouwde weekendverblijf zodat dit beantwoordt aan de op | verleende vergunning,

- het herstel van de plaats in de oorspronkelijke toestand door verwijdering van het tuinhuis met fietsenstalling, inclusief eventuele vloerplaat en fundamenteën, het opvullen van de bouwput met teelaarde en het legaal verwijderen van alle afbraakmateriaal,

dit alles binnen een termijn van één jaar vanaf de dag waarop dit arrest in kracht van gewijsde zal treden,

beveelt dat voor het geval dat de plaats niet aldus in de oorspronkelijke toestand wordt hersteld en de aanpassingswerken niet worden uitgevoerd binnen voormelde termijn de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur en/of het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Knesselare van ambtswege in de uitvoering ervan kunnen voorzien, overeenkomstig wat is bepaald in art. 6.1.46 VCRO,

zegt voor recht dat op vordering van de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur door elke veroordeelde een dwangsom zal worden verbeurd van € 100 per dag vertraging in de nakoming van dit bevel, te rekenen vanaf het verstrijken van de termijn van één jaar vanaf de dag waarop dit arrest in kracht van gewijsde zal treden,

verklaart de herstellvordering van de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur voor het overige niet gegrond,

veroordeelt de beklaagden hoofdelijk tot de kosten in beroep gevallen aan de zijde van het openbaar ministerie, begroot op € 126,57.

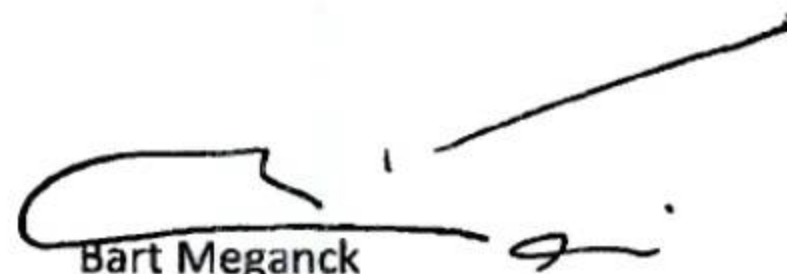
Kosten beroep:

Afschrift vonnis:	€ 39,00
Afschriften akten HB:	€ 6,00
Opstelrecht ber.bekl.:	€ 35,00
Dagvaarding:	€ 35,06
	<hr/>
	€ 115,06
+ 10%:	€ 11,51
	<hr/>
Totaal:	€ 126,57

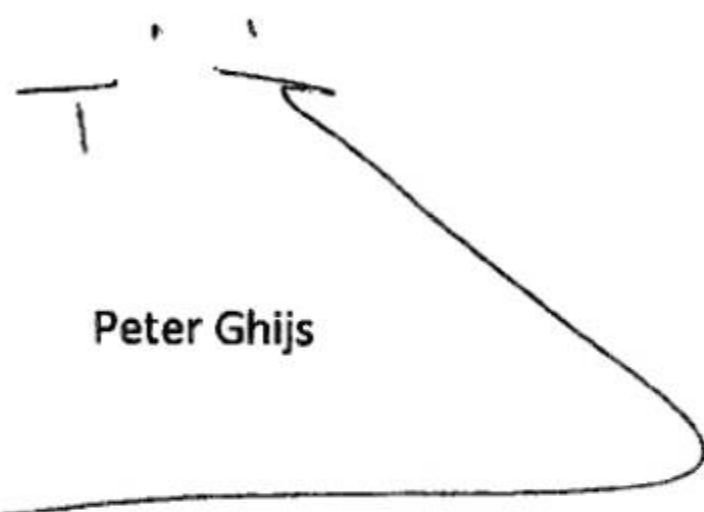
Dit arrest is gewezen te Gent door het hof van beroep, tiende correctionele kamer, samengesteld uit kamervoorzitter Dirk Van Remoortel, als voorzitter, en de raadsheren Peter Ghijs en Bart Meganck, en in openbare rechtszitting van **12 december 2014** uitgesproken door voorzitter Dirk Van Remoortel, in aanwezigheid van Jan De Clercq, substituut-procureur-generaal, met bijstand van griffier Leentje Mouton.

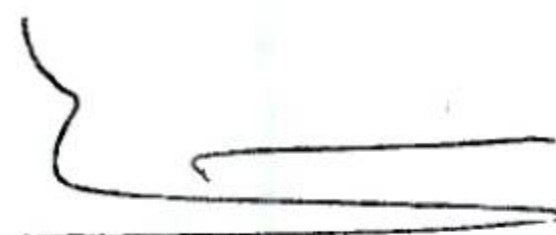
Leentje Mouton

Bart Meganck

Peter Ghijs

Dirk Van Remoortel

